

ԿԱՐԾԻՔ

Հմայակ Վահանի Մանուկյանի՝ «Հաշտարարի գործունեության
արդյունավետությունը պայամանավորող անձնային և սոցիալ-հոգեբանական
գործուները (քաղաքացիական վեճերի լուծման համատեքստում)»
վերտառությամբ ԺԹ.00.03 – «Սոցիալական հոգեբանություն» մասնագիտությամբ
հոգեբանական զիտությունների թեկնածուի զիտական աստիճանի հայցման
ատենախոսության վերաբերյալ

Հմայակ Վահանի Մանուկյանի «Հաշտարարի գործունեության արդյունավետությունը պայմանավորող անձնային և սոցիալ-հոգեբանական (քաղաքացիական վեճերի լուծման համատեքստում)» թեմայով ատենախոսությունը հիմնահարցի կոմպլեքս հետազոտություն է: Ատենախոսության ուսումնասիրությունը ցույց է տալիս, որ հեղինակին հաջողվել է լուծել իր առջև դրված զիտական խնդիրներն ու նպատակները և խորն ու հանգամանալի հետազոտման ենթարկել հաշտարարի գործունեության արդյունավետությունը պահմանավորող անձնային և սոցիալ-հոգեբանական գործուները, շատ դեպքերում կատարել զիտականորեն հիմնավորված առաջարկություններ:

Գրախոսվող ատենախոսության կառուցվածքը համարժեք է հետազոտության առարկայի առանձնահատկություններին և հետազոտական խնդիրների շրջանակին: Աշխատանքը բաղկացած է ներածությունից, 3 զլուխներից, եզրակացություններից, գրականության 175 անուն զիտական աղյուրների ցանկից և հավելվածներից: Ընարված մեթոդիկաների փաթեթը համապատասխանում է հետազոտության նպատակին և դրված խնդիրներին:

Ներածական մասում հանգամանորեն հիմնավորված է հետազոտության արդիականությունը, ներկայացված են ուսումնասիրության օբյեկտը, առարկան, 2 վարկած, նպատակը, խնդիրները, մեթոդաբանական հիմքերը, ուսումնասիրության մեթոդները, զիտական նորույթը, տեսական և կիրառական նշանակությունը, պաշտպանության ներկայացվող դրույթները: Ատենախոսության առաջին՝ «Կոնֆլիկտների առաջացման կառուցակարգերի և դրանց լուծման տեխնոլոգիաների սոցիալ-հոգեբանական առանձնահատկությունների վերլուծություն» զիտում ներկայացված է հիմնախնդրի պատմությունը, հաշտարարի մասնագիտության նկատմամբ մոտեցումները և Հայաստանում հաշտարարության ինստիտուտի ձևավորման խնդիրները: Այս զիտում կատարված է նաև կոնֆլիկտի հիմնախնդրի հայեցակարգային մոտեցումների, տարբեր տիպի կոնֆլիկտների դեպքում բանակցային գործընթացների, կոնֆլիկտների հանգուցալուծման ռազմավարությունների և մարտավարությունների կիրառման առանձնահատկությունների վերլուծություն: Դիտարկված է հաշտարարությունը՝ որպես կոնֆլիկտների հանգուցալուծման այլընտրանքային ձևաչափ:

Ներկայացված է հաշտարարության ինստիտուտի կայացումը և ժամանակակից կարգավիճակը ՀՀ-ում։ Հեղինակը նշում է, որ Հայաստանի Հանրապետությունում այդ համակարգը զոնվում է ձևավորման սկզբնական փուլերում, և դրա կայացման համար անհրաժեշտ է զիտական մոտեցում ցուցաբերել, այնինչ ՀՀ-ում հաշտարարության ինստիտուտի ձևավորման, այդ համակարգի նկատմամբ վերաբերմունքի, հաշտարարի անձնային հատկությունների, մասնագիտական ընտրության և կրթության հարցերը դեռևս զիտական հիմնավորումների խնդիր ունեն։ Երկրորդ՝ «Հաշտարարի գործունեության սոցիալ-հոգեբանական առանձնահատկությունները՝ քաղաքացիափական հարաբերությունների համատեքսում» զիտում հաշտարարի դերի, նրա հոգեբանական և մասնագիտական գիտելիքների, գործունեության փուլերի և գործառույթների, հաշտարարի մասնագիտական հատկություններին վերաբերվող գրականության վերլուծություն է արված։ Ներկայացված է հաշտարարի կրթական գործընթացի կազմակերպման թիրախային համակարգ։

Երրորդ՝ «Հաշտարարի գործունեության սոցիալ-հոգեբանական առանձնահատկությունների փորձարարական հետազոտություն» զիտում ներկայացված են հետազոտության կազմակերպման փուլերը, ընտրակազմը, մեթոդիկաների հիմնավորում։ Ներկայացված են ՀՀ քաղաքացիական դատավարության օրենսգրքում և տարբեր լրատվամիջոցներով հաշտարարի մասնագիտության և գործառույթների մասին տեղեկատվության կոնտենտ վերլուծության արդյունքները և փորձարկվողների տարբեր խմբերում դրանց տեղեկացվածության տվյալները։ Ներկայացված է նաև զիտական գրականության մեջ հաշտարարի մասնագիտական կարևոր հատկությունների հիմնախնդիրի դրվածքը և ուսումնասիրության արդյունքները։ Կատարված է հաշտարարի մասնագիտական կարևոր հատկությունների և հմտությունների ուսումնասիրության արդյունքների կարգային վերլուծություն, ներկայացված են հաշտարարի դիմանկարի հիմնական ցուցանիշները։ Այս զիտում անդրադարձ կա նաև մասնագիտական փորձին գուգահեռ կանխատեսման ունակությունների զարգացման խնդրին։

Ներկայացված ուսումնասիրությունը մեթոդաբանական լիարժեք հիմքերի վրա, համարժեք մեթոդներով մանրակրկիտ կատարված, ամրողական զիտական աշխատանք է։ Այն հիրավի, շատ արդիական է։

Ուսումնասիրված է ժամանակակից հաշտարարության ինստիտուտի կառուցվածքային և գործառական տարրերի սոցիալ-հոգեբանական առանձնահատկությունները։ Վերլուծված են տարբեր բնույթի կոնֆլիկտների հանգուցալուծման համընդհանուր տեխնիկաները։ Մշակված է հաշտարարի մասնագիտագիրը և հոգեբանական դիմանկարը։ Դիտարկված է հաշտարարի մասնագիտական ընտրության և գործունեության արդյունավետության կանխատեսման հիմնախնդիրը, ինչը կոնֆլիկտաբանության մեջ լուրջ ներդրում է։

Ստացված տվյալները կիրառական մեծ նշանակություն ունեն. դրանք կարող են կիրառվել հայկական իրականության մեջ հաշտարարության առկա մոտեցումները հստակեցնելու, շտկելու և կարգավորելու, նոր մոտեցումներ մշակելու գործընթացում։ Հաշտարարի մասնագիտագիրը և հոգեբանական դիմանկարը կարող են օգտագործվել հաշտարարի մասնագիտական ընտրության և մասնագիտական գործունեության արդյունավետության կանխատեսման գործընթացներում։

Այս բոլորով հանդերձ աշխատանքը ընթեցելիս առաջացան որորշակի հարցեր, որոնք առանձնահատուկ մենքնարանման և լուսարանման կարիք ունեն:

1. Ատենիտության վերնազրում կարծում ենք ճիշտ կլիներ որպեսզի նշվեր (ՀՀ քարացիական վեճերի լուծման համատերսում)
2. Չնայած ատենիտությունը նվիրված է հաշտարարի գործունեության արդյունավետությունը պայմանավորող անձնային և սոցիալ-հոգեբանական գործուներին, ատենիտության բովանդակությունը ընթեցելիս որևէ մեկ գլուխ, վերնազիր կամ ենթավերնազիր նվիրված չէ անձնային գործուներին (ինչպես դա արվել է օրինակ սոցիալ-հոգեբանական գործուների դեպքում): Արդարության դեմ շմեղանշելու համար նշեմ, որ ատենիտության Յ-րդ գլուխ (3.3.2 և 3.3.3) մասնագիտական կարևոր հատկությունների ուսումնասիրման և վելուծության բաժիններում, վերոնշյալ հարցերին ատենիտուր մասամբ անդրադարձել է:
3. Հետազոտության առաջին վարկածում, եթե ատենիտուր մի շարք հատկությունների թվում նշում է «սոցիալական զգայունություն» և «վարքային ռազմավարությունների մեջ զգնություն» բառակապակցությունները հստակ չեն և անհասկանալի են այս եզրույթների հոգեբանական բովանդակությունները:
4. Քանի որ հաշտարարի գործունեության արդյունավետությունը ի վերջո պայմանավորված է նաև կողմերի միջև տարվող բանակցությունների վարման հմտություններով, ուստի կարծում ենք ճիշտ կլիներ աշխատանքում որոշակի տեղ հատկացվեր բանակցությունների վարման և որոշումների ընդունման հոգետեխնոլոգիաներին:
5. Աշխատանքում երբեմն հանդիպում են անհաջող ձևակերպումներ և ավելորդ բառակապակցություններ: Օրինակ՝ ինչ է նշանակում «Հաշտարարության գործընթացի մասնակիցները կարող են փնտրել ոչ նյութական շահ՝ մասնավորապես ներողություններ, մյուս կողմից վարքի հասկացում» (Էջ 7): Կամ արդիականության առաջին նախադասությունը «սոցիալ-քաղաքական երևույթները ընթանում են լարված տարբերակներում» և երկրորդ պարբերության «Ներկայիս գիտության, տեխնիկայի զարգացումը պարտադրում է որքան հնարավոր է կոնֆլիկտները լուծել առավել կոնստրուկտիվ տարբերակով» (Էջ 4):
6. Կան որոշակի տեխնիկական բացթողումներ, որոնք ընդանրության մեջ չեն նսեմացնում կատարված աշխատանքի բարեխողությունը և զիտականությունը:

Հարկ է միաժամանակ փաստել, որ ներկայացված նկատառումները կրում են մասնավոր բնույթ և չեն արժեզրկում ընդհանուր առմամբ հաջողված ատենիտությունը: Վերը նշվածի պայմաններում գտնում եմ, որ Հմայակ Մանուկյան թեկնածուական ատենիտությունն իրենից ներկայացնում է ինքնուրույն ամբողջական, համալիր և ավարտուն հետազոտություն, որում հեղինակին հաջողվել է լուծել իր առջև դրված խնդիրներն ու կատարված հետազոտության արյունքում ներկայացնել ինքնուրույն առաջարկություններ: Այդ մասին են վկայում պաշտպանության ներկայացվող դրույթներում

և աշխատանքի եզրկացությունում շարադրված հետևողունները: Հմայակ Վահանի Մանուկյանի «Հաշտարարի գործունեության արդյունավետությունը պայմանավորող անձնային և սոցիալ-հոգեբանական (քաղաքացիաբավական վեճերի լուծման համատերսում») թեմայով ատենախոսությունը ավարտուն և գիտական նորույթ պարունակող հետազոտություն է, համապատասխանում է ՀՀ ԲՈԿ-ի կողմից նմանատիպ աշխատանքներին ներկայացվող հիմնական պահանջներին և հեղինակը՝ Հմայակ Վահանի Մանուկյանը, արժանի է հոգեբանական գիտությունների թեկնածուի գիտական աստիճանին:

Պաշտոնական ընդդիմախոս՝ հոգեբանական գիտությունների դոկտոր, պրոֆեսոր
U. U. Սեղրակյան

U. U. Սեղրակյանի ստորագրությունը հաստատում եմ՝

Ուրարտու համարանի գիտական գծով պրոռեկտոր

բժշկական գիտությունների դոկտոր՝

Ժ.Ռ. Բաբայան

J. Babayan

«16» դեկտեմբերի 2020թ.